

stemmelse med almindeligt Lovsprog har Forslagsstilleren ved dette Udtryk tænkt paa den, der er fuldmyndig i Formueforhold (altsaa som Regel 25 Aar og ikke Hustru), men da det dog er et ganske personligt Forhold, det her drejer sig om, har man ment, det var rettest at udvide Loven til enhver, der er fuldmyndig i personlige Forhold, saa meget mere som det kan have væsentlig Betydning for den, der gaar ud i Livet, straks at blive kendt under det Stammenavn, han fremtidig ønsker at bære. Naar man samtidig kræver, at han skal have sine Forældres Samtykke (se Endringsforslag Nr. 2, i Slutningen) er der formentlig Værn nok mod letfindig Afsærd. Hustru kunne endda gerne holdes uden for (se nysnævnte Forslags 2det Punktum) paa Grund af den ringe praktiske Betydning, det har for dem at faa et nyt særligt Stammenavn.

Ved Endringsforslaget under Nr. 2, 1ste Punktum, er det udtrykkelig betonet, at en Mand ikke behøver Samtykke af sin Hustru, hvis de leve faktisk adskilte eller ere separerede.

I § 3 har man ønsket at samle alle Reglerne om, naar Forældre kunne søge Navneforandring for deres Børn og har derved tillige imødefømt den af Justitsministeren under Sagens 1ste Behandling ønskede Forstel med Hensyn til umyndige og myndige Børn. Samtidig har man aabnet Udgang for flere Søskende til at søge Navneforandring i Fællesskab, hvilket jo er et meget praktisk Tilfælde. Hertil sigter ogsaa særligt Endringsforslaget under Nr. 5.

Den ny § 4 (Forslaget Nr. 4) er kun en Klargørelse af, hvad der har været Forslagsstillerens Tanke. Der næres ganske vist inden for Udvalget Duffe om at give et uægte Barn større Ret, end det nu har, til at faa sin Faders Navn, men man har dog ikke fundet det rigtigt at indbringe dette tidligere meget omstridte Principspørgsmaal under Behandlingen af denne lille Beslighedslov.

Den ny § 7 (Forslaget Nr. 6) gaar ud paa at lette Udgangen til, uden for de i denne Lov omhandlede særlige Tilfælde og efter det i § 1 nævnte Tidspunkt, at opnaa

Navneforandring. Ved Bestemmelsen om, at Navnebevillinger meddeles gennem Overøvrigheden tilsigtes ikke blot en Betselse for Befolkningen, men særlig et Værn mod Overbehyrdelse for Justitsministeriet.

I Henshold hertil stiller Udvalget følgende

Endringsforslag:

- 1) Paragraffen affattes saaledes:
- „Enhver myndig Mand eller Kvinde, som inden Udgangen af 1898 indgiver Begæring derom til Øvrigheden, kan faa sig meddelt et Bevis, hvorved der tillægges ham eller hende et nyt Stammenavn — med eller uden Bibeholdelse af det tidligere — dog kun under Forudsætning af, at det ny Navn enten er
- et Tilnavn hvorunder den paagældende er almindelig kendt,
 - et Stammenavn eller Tilnavn, som dens Slægt i opstigende Linie i et eller flere Led har baaret eller været almindelig kendt under, eller
 - Navnet paa en fast Ejendom, som vedkommende ejer og bebor.
- Dog kan der ikke ad denne Vej tillægges Søskende forskellige ny Stammenavne“.

Til § 2.

- 2) Paragraffen affattes saaledes:
- „En Mand, der lever i Samliv med sin Hustru maa have hendes Samtykke til saadan Navneforandring. En Hustru kan ikke benytte denne Vej til Navneforandring. En mindreaarig maa have sine Forældres Samtykke.“

Til § 3.

- 3) Paragraffen affattes saaledes:
- „For Personer, som have Børn, skal Begæringen tillige omfatte disse, hvis de ere under 18 Aar og undergivne vedkommendes Forældremagt; ere de over 18 Aar, kan den omfatte dem, for saa vidt de selv indvilge og ere danske Underaatter.“

Flere Søskende kunne indgive Begæring i Forening om et fælles Stammenavn for dem selv og — som nysnævnt — for deres Børn. En Fader eller Moder, som ikke selv ønsker Navneforandring, kan indgive Begæring derom for sine Børn, for saa vidt